

ஒளசித்யக்கோட்பாடு: தொல்காப்பியமும் சமஸ்கிருத அலங்கார நூல்களும் The Appropriateness Theory: *Tholkappiyam* and Sanskrit Rhetoric Texts

பா.உமா / B.Uma¹

Abstract

Tholkappiyam is the most ancient and extant Tamil grammar text. It is also considered a long piece of Tamil literature. *Tholkappiyam* is also the pioneering work in Tamil grammar, which describes the 'Rhetoric Grammar'. Hemachandrar, a prolific Kashmirian writer, dwelled on many subjects, including producing the *BharathaManchary*, *Vrthkadh-Manchary*, and about forty other works. However, his contribution to poetics was meagre, and he did not exert any appreciable influence over the *Alankarasastra* (the science of figure of speech). He divided the chapters (*vinyaasas*) into many categories and made some fascinating remarks. He gave directions to the employment of meters and pointed out the types of meters that individual poets excelled in using, such as *Panini*, *Abhinandha*, and *Bharavi*, to name a few. Hemachandrar proposed that Rhetoric grammar should be identified with a position and that the appropriateness is the essence of "rasa" (emotion). He illustrated his points by referring to *topadha* (words), *vaakya* (sentence), *prabhandharda*, *guna*, *alankara*, *rasa* (emotion), *kriya* (verb), *kraraka*, *linga* (gender), *vachana*, *kaala* (time), *desa* (place) and several other matters.

Date of submission: 2020-07-30
Date of acceptance: 2020-10-30
Date of Publication: 2020-12-10
Corresponding author's Name:
B.Uma
Email: umajnu2011@gmail.com

Key Words: Tholkappiyam, Auchithyam, Rhetoric, Tholkappiyar, Hemasandrar.

முன்னுரை

படைப்பாளியின் கருத்து மொழிவழி வெளிப்படுவதற்கான ஊடகமாகத் திகழ்வன செய்யுள், கவிதை, நாடகம், புதினம் முதலியனவாகும். இந்த இலக்கிய வடிவங்களை அழகுபடுத்துவதற்கும், மேம்படுத்துவதற்கும் சில இலக்கிய அணிகள் தேவையாயின. அவ்வாறு உருவானவையே இரசம், அணி, குணம், ரீதி முதலானவையாகும். இந்நான்கிற்கும் தனித்தனியான வரையறைகள் இருந்தாலும் அடிப்படையில் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையனவாகும். இந்திய இலக்கியங்களில் மிகத் தொன்மையான காலத்திலிருந்தே உவமை, உருவகம் முதலிய

அணிகள் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளன. சமஸ்கிருத இலக்கியத் திறனாய்வை நோக்கினால் இவற்றின் முக்கியத்துவத்தை உணரலாம். இலக்கியக் கோட்பாடுகள் காலந்தோறும் வளர்ச்சி பெற்றுப் புதிய விதிகளில், வடிவங்களில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தாலும், சமஸ்கிருதத்தில் கேஷமேந்திரர் இயற்றிய "ஒளசித்யவிசரசர்ச்சா" சமஸ்கிருத அலங்கார சாஸ்திரங்களிலேயே, அணியியல் கோட்பாடுகளை மிகச்சிறப்பாக வரையறுக்கும் நூலாக விளங்குகிறது. இலக்கியத்தில் இருக்கவேண்டிய பொருத்தத்தைப் பற்றிச் கேஷமேந்திரர் இதில் விரிவாக விளக்குகிறார். அவருக்கு முன்பு சமஸ்கிருத அறிஞர்கள் ஒளசித்யத்தைப்

¹ The author is a Assistant Professor in the Department of Tamil, G.Venkataswamy Naidu College, Kovilpatti, Tamil Nadu, India. umajnu2011@gmail.com

பற்றிக் கூறியிருந்தாலும் அவற்றிற்கென்று முறையான கோட்பாட்டை உருவாக்கியவர் ச்ஷேமேந்திரரே ஆவார்.

தமிழ் இலக்கணநூல்களில், உலகவழக்கையும், செய்யுள் வழக்கையும் விவரிக்கும் முதல் நூலான தொல்காப்பியம் தமிழ்மொழிக்குக் கிடைத்த முதல்நூலாக இருந்தாலும் முந்துநூல் கருத்துக்களைப் பல்வேறு இடங்களில் முறையாகப் பதிவு செய்கிறது. தொல்காப்பியரின் அந்த விளக்குமுறையே தமிழ்மொழி தொல்காப்பியருக்கு முன்பே சிறந்த இலக்கிய, இலக்கண வளங்களைக் கொண்டிருந்தது என்னும் கருத்தை உணர்த்துகிறது. அந்த வகையில் சமஸ்கிருத மரபில் உருவான “ஔசித்யம்” என்னும் கோட்பாட்டைத் தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரத்தில் எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறார் என்பதை இக்கட்டுரை சுருக்கமாக ஆராய்கிறது.

இலக்கியத்திற்கு எதனை ஆன்மாவாகக் கொள்ளலாம் என்ற விவாதத்தில் இரசக்கோட்பாடு, ரீதிக்கோட்பாடு, அணிக்கோட்பாடு, வக்ரோத்திக் கோட்பாடு, தொனிக் கோட்பாடு முதலியன முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன. ச்ஷேமேந்திரர் ஔசித்யத்தையே இலக்கியத்தின் ஆன்மாவாகக் கருதுகிறார். ஔசித்யம் என்பதற்குப் ‘பொருத்தம்’ என்று பொருள். எதைச் சொன்னாலும் அது அந்த இடத்திற்குப், பாத்திரத்திற் சூழலுக்குப் பொருத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். ஒரு படைப்பில் ஔசித்யம் இல்லையெனில் அதன் இலக்கிய இன்பம் குறைவுபடும்.

ஔசித்ய விளக்கம்

ஔசித்ய விதிகளைப் பற்றி முதன்முதலில் கூறியவர் பரதரே. பரதர் ஔசித்யம் (தகுதி) என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தாவிட்டாலும், ஓர் இலக்கியப் படைப்பிற்கு ஔசித்யம் அவசியம் என்ற கருத்தினைப் பல இடங்களில் சுட்டியுள்ளார். “நாடகத்தில் பொருத்தமான வேடம், பாத்திரத்திற்கு ஏற்ற மொழி, அணிகலன், உரையாடல், இசை முதலியவற்றைக் கையாளுவதில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கட்டுப்பாடுகளை

எடுத்துரைக்கிறார். ஒரு பாத்திரத்தின் வேடம், இடம் (தேசம்), காலம் முதலியவற்றிற்குப் பொருத்தமாக இருக்க வேண்டும், அப்படி இல்லாது போனால் அதன் இலக்கிய அழகு கெடும்” என்று பரதர் ஔசித்யத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். பாமகரும் தண்டியும் இக்கோட்பாட்டைத் தமது கவிதைச் சிந்தனைக்கேற்ப உள்வாங்குகின்றனர். நடை, அலங்காரம் முதலியன சரியாக அமைப்பதில் முக்கியக் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். மேலும், கவிதையின் குறைபாடுகள் பற்றிக் கூறி அதை நீக்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகின்றனர். ருத்ரடர் கவிதையில் ஔசித்யத்தின் பங்கு என்ன என்பதைப் புரிந்து கொண்டு விளக்குகிறார். பாத்திரப் படைப்புகளின் உடை, நடை, பழக்க வழக்கங்கள், பண்பாடு முதலியவற்றோடு பொருந்தக் கூடியதாக அமைய வேண்டும் என்கிறார்.

ஆனந்தவர்த்தனரே ஔசித்யம் என்ற சொல்லைப் பரவலாக்குகிறார். தொனிக் கோட்பாட்டிற்கு முதலிடம் தரும் ஆனந்தவர்த்தனர் ஔசித்யக் கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தைக் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“சங்கடனை தானே மாதுரி யமாதி

குணங்களைப் பற்றிச் சுவைகளைக் குறிக்கும்

அந்நிய மத்தி நேது கூறுவோன்

வாச்சிய மிவற்றி னௌசித் யமாகும்”.
(காரிகை.61)

ஔசித்யம் என்பதற்குப் பிரிதியாகத் தகுதி என்பதை வழங்கலாம் என்றும், தகுதி என்பதை யோக்யதை (योग्यता) என்றும் வழங்கலாம் என்றும் ஆனந்தவர்த்தனார் கூறுகிறார். மேலும் “ஔசித்ய விதிகள் மீறிவிடாமல் இருக்கின்றனவா? என்று இலக்கியம் படைக்கும் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நிலையிலும் முக்கியக் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்கிறார். சொல், எழுத்து உச்சரிப்பு முதலியனவற்றில் கூடச் சரியாகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்கிறார்”. ஔசித்ய விதிகள் இருக்க வேண்டும் என்பதைவிட,

ஒளசித்தியமற்றவைகளாக இருக்கக் கூடாது என்பதில் முக்கியக் கவனம் உடையவராய் திகழ்ந்துள்ளார். குந்தகர் வக்ரோத்தியே கவிதையின் ஆன்மா என்று வாதித்தார். ஆனால் ஒளசித்தியக் கோட்பாட்டை அவரால் மறுக்க முடியவில்லை. ஒளசித்தியம் கவிதைக்கு மிகத் தேவையான ஒன்று என்பதே இவரின் கருத்து. மகிமப்பட்டரும் ஒளசித்தியக் கோட்பாட்டைப் பேசுகிறார். தொனிக் கோட்பாட்டைத் தீவிரமாக விமர்சனம் செய்தவர் என்றாலும் ரசம் மற்றும் ஒளசித்தியக் கோட்பாட்டை ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஒளசித்தியத்தின் தேவையைக் கூறும் அவர் ஒளசித்தியத்தோடு ரசமும் கவிதையில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது என்கிறார்.

ஒளசித்தியம் வரக்கூடிய இடங்கள்

சொல், சொற்றொடர், காவியப் பொருள், குணம், அணி, இரசம், வினைச் சொல், வேற்றுமை, பால், வசனம், உருபு, உரி, இடைச்சொல், காலம், இடம், குலமரபு, நோன்பு, தத்துவம், சத்துவம் (ஆழ்பொருள்), கருத்து, இயல்பு, சாரசங்கிரகம், பிரதிபை, அவத்தை, விசாரம், பெயர், வாழ்த்து முதலிய காவிய அங்கங்களுக்கிடையே பரவிக் கிடக்கும் ஒளசித்தியமே காவியத்தின் ஆன்மா எனக்ஷேமேந்திரர் 8,9,20 ஆம் பாடல்களில் வலியுறுத்துகிறார்.

“उचितम् प्राहराचार्याः सट्दशम् कलि यस्य यत्

உசிதம் ப்ராஹராசார்யா: ஸத்தசம் கிள யஷ்ய யத்

उचितस्य च यो भावसूतदौचित्यम् प्रचणते (कारकि7)

உசிதஸ்ய ச யோ பா⁴வஸ்ததௌ³சித்த்யம் ப்ரசண்தே”

“எதற்கு எது பொருத்தமாக (தகுதியாக) அமைக்கிறதோ அதனை ‘உசிதம்’ (தகுதி) என்று சான்றோர் கூறுவர். அத்தகைய உசிதம் உடையதே ஒளசித்தியம் (தகுதிப்பாடு) ஆகும்”. அதாவது தொனியாக இருந்தாலும் அல்லது இரசமாக இருந்தாலும் அல்லது ஏனைய அணிகளாக இருந்தாலும் அவை எல்லாம் ‘பொருத்தமுற’ அமைந்தால்தான் படைப்புச் சிறப்படையும்.

மொழி சார்ந்த ஒளசித்தியம்:

சொல், சொற்றொடர், காவியப்பொருள் என்பவை மொழியியல் சார்ந்த ஒளசித்தியமாக ஆசிரியர் கூறுகிறார். பத ஒளசித்தியம் என்பது காவியத்தில் ஒரு சொல் தகுதிப்பாட்டினால் அழகூட்டுவது என்பதாகும். பெண்களின் முகத்திற்குத் திலகம் போல சொல்(பதம்) அமைந்து மெருகூட்டும் என்பது குறிப்பு. மேலும் சிவந்த மேனியாருக்கு கருஞ்சாந்து பொட்டும், கருவண்ணக் காரிகைக்குச் சந்தனப் பொட்டும் பொருத்தமாக அமைந்து எழில் தருவது போல இச்சொல் ஒளசித்தியத்தினால் அழகு பெறும் என்கிறார்.

(எ.கா) நவசாகசாங்க சரிதம் பரிமளகவி

“மன்னா! எனது வாள் ஒளி வெள்ளத்தில் பகைவர்கள் மூழ்கடிக்கப்பட்டார்கள்” என்று திருப்பள்ளி எழுச்சிப் பாடுவோரின் பாடல்களை அடிக்கடி கேட்ட கூர்ஜர நாட்டு மன்னனின் மனைவியான பேதை, காட்டில் நீர் வேட்கையால் தனது கணவனின் வாளினை மீண்டும் மீண்டும் உற்று நோக்குகிறாள்”. பகைவரை ஓட்டிய மன்னன் புகழ்பாடுவதாக அமைந்த பரிமள கவியின் கவிதை இது. இங்குப் பேதை என்று பெண்ணினைக் குறிக்கும் சொல் மூலம் ஒளசித்தியம் தருவிக்கப்பட்டது என்கிறார்.

அழகியல் சார்ந்த ஒளசித்தியம்

குணம், அணி, இரசம் முதலியானவை காவிய சாஸ்திரமாகிய அழகியல் சார்ந்தவை. காவியத்தில் ஏற்புடைய தகுந்த பொருளில் அமைந்த குணமே அழகும், நலனும் தரும். காதற்கவைக்கு மென்மையான சொல் நடையும், வீர சுவைக்கு வன்மையான சொல் நடையும், தெளிவு, அழகு முதலிய நடைச்சிறப்புக்களும் குண ஒளசித்தியம் எனப்படும் என்கிறார். மேலும் ஏற்புடைய பொருளில் தகுந்த பொருத்தமுடன் வரும் இனிமை, மென்மை, ஆழமுடைமை முதலிய காவியக் குணங்கள் ரசிகர்களுக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சியையூட்டும் என்கிறார்.

(எ . கா) வே ணீ ச ம் ஹ ர பட்டநாராயணன்

“ மகாபிரளயக்கலாக் காற்றினால்

கலக்கப்பட்ட புஷ்கராவர்த்தக பயங்கர மேகங்களின் முழக்கத்தின் எதிரொலிபோல, கேட்கசகிக்காத ஆகாயம் பூமியின் இடையே நிறைந்துள்ளதுமான இதற்குமுன் பாராத இந்த முழக்கம் போர் கடலில் இருந்து மீண்டும் ஏன் எழுந்துள்ளது”. இங்கு பராக்கிரமசாலியும் வீரசிகாமணியுமாகிய அசுவத்தாமன் தன் வீரத்திற்கேற்ப கடுநடையில் கூறியது, இதில் ஓஜஸ் எனும் காவியகுணம் பொருந்தி வந்துள்ளதாக ஹேமசந்திரர் கூறுகிறார்.

இலக்கணம் சார்ந்த ஓளசித்தம்

வினை, வேற்றுமை, பால், உரி, உருபு, இடைச்சொல், காலம், இடம் முதலியானவை அனைத்தும் இலக்கணம் சார்ந்து வரும் ஓளசித்தம். எட்டு வேற்றுமைகளின் சொற்பிரயோகங்கள் மூலம் பொருத்தம் அமைய வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். நற்குடிக்கணியாகியவர்களின் செல்வம் பெருந்தன்மை உடையமையால் புகழுறுவது போல பொருள்கோள் உடைய சொற்றொடர் தகுந்த வேற்றுமைகள் மூலம் அழகுறுகின்றது.

(எ.கா) லாவண்யவதி கேஷமேந்திரர்

“தூய வெள்ளம் போல ஓளி வெள்ளம் பாய்ச்சும் நின் வாளின் கூர்மை, கண் கவர்வதாகி எதிரிகளின் படைகளைக் கடந்து செல்வதாகி, வீரலச்சுமியின் காதுலணிந்த கருங்குவளைப் பூப்போல ஓளிர்ந்து குளிர்ந்திருந்தும் கூட, உன்பகைவர்க்கு மட்டும் எரி தீயாகச் சுடுவது வியப்பாகவே உள்ளது”. இங்கு வாள்முனையின் குளிர்மை, ஓளிச் சிறப்புகள் இருந்து பகைவரைச் சுடுவது ஆகிய செயல் பொருத்தமாக அமைந்து நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

உலகவழக்காறு சார்ந்த ஓளசித்தம்

குலம், மரபியல் என்பவை உலக வழக்காற்றினைச் சார்ந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றார். குலத்தின் மேன்மைக்கேற்ப மனிதன் சிறப்பும் பெருமையும் அமைவது போலக் காவியங்களிலும் குலப் பொருத்தத்தின் மூலம் ரசிகர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை உருவாக்குகிறது.

(எ.கா) ரகுவம்சம் காளிதாசர்

“புலனின்பங்களில் ஈடுபாடற்ற அவன், இளைஞனான மகனுக்கு அரச சின்னங்களாகிய வெண் கொற்றக் குடையைத் தந்து தன் அரசியருடன் தபோவன மரநிழல்களைச் சேர்ந்தான். முதிய இட்சுவாகு மன்னர் மரபினர்க்குக் குல விரதமாக இவ்விதம் நடந்து வருவது இயல்பேயன்றோ!”. இங்கு முன்னைய இன்றைய பின்னைய இட்சுவாகு மன்னர்களின் குலமரபு இதுவெனக் காட்டிப் பொருத்தமாக மரபின் சிறப்புத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது என்கிறார்.

கவிஞனது திறன் சார்ந்த ஓளசித்தம்

தத்துவம், சத்துவம், கருத்து, இயல்பு முதலியவை கவிஞனது திறன் சார்ந்து வரக்கூடிய ஓளசித்தம் என்கிறார். காவியம், இதயத்தோடிணைந்த மெய்ப்பொருள் உறுதியோடு கவிஞனின் தத்துவப் பொருத்தமான வருணனை மூலம் பெறும் சிறப்பினை அடைகிறது.

(எ.கா) பௌத்தாவதான லதிக கேஷமேந்திரர்

“சொர்கத்திலாயினும், பூமியிலாயினும், பாதாளத்திலாயினும், பாவியத்திலாயினும், இளமையிலாயினும், முதுமையிலாயினும், சாகும் போதாயினும், கருநிலையாயினும், முன்வினை என்பது கூடவே வந்து பற்றும் திறனுடையதாதலின் உடல் எடுத்தவர்க்கு முன் வினைப் பயன் அழிவுறுவதே இல்லை”. இங்கு ஐயத்திற்கு இடமில்லாதபடி எல்லா மக்களுடைய இதயத்தையும் ஈர்க்கும் மெய்ப்பொருள் சிந்தை இருப்பதால் பொருத்தமுடன் திகழ்கின்றது என்கிறார். இவ்வாறு ஆசிரியர் காவியத்தில் பொருந்தி வருகின்ற இடங்களாக 27 இடங்களைக் குறிப்பிட்டு அவற்றிக்குத் தகுந்த உதாரணப் பாடல்களையும் கொடுத்து விளக்கிச் செல்கிறார்.

மேற்கண்ட சமஸ்கிருத அறிஞர்கள் அனைவரும் ஓளசித்தம் இலக்கியத்திற்குத் தேவையானது என்பதில் ஒத்த கருத்துடையவர்கள். மேலும், ஓளசித்தம் என்ற கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தைச் சமஸ்கிருத இலக்கியத் திறனாய்வாளர்

அனைவரும் உணர்ந்திருக்கின்றனர். அதே போன்று தமிழின் முதல் இலக்கணமான தொல்காப்பியம் தொடங்கி, பழந்தமிழ் இலக்கியமான சங்க இலக்கியம் வரையான தமிழிலக்கியம் முழுமையும் ஔசித்யக்கோட்பாடு பரவிக்கிடக்கிறது. தமிழிலக்கியத்தில் பண்டைய கால வரலாற்றிலேயே ஔசித்யத்திற்குத் தரப்பட்ட முக்கியத்துவத்தைக் கோ.சந்திரமூர்த்தியின் 'பண்டைய தமிழ் இலக்கியக் கொள்கைகள்' என்ற நூலின் மூலம் அறியலாம்.

ஔசித்யம் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றோ அல்லது அதற்குச் சமமான சொல்லை அம்மொழியிலேயே பயன்படுத்தி ஔசித்யக் கோட்பாட்டை விளக்க வேண்டும் என்றோ இல்லை. தொல்காப்பியர் தம்நூலில் ஔசித்யம் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தவில்லை. ஆனால் இலக்கியத்தில் இக்கோட்பாட்டின் முக்கியத்துவம் என்ன என்பதை உணர்ந்திருந்தார். ஔசித்ய விதிகளின் நிலையைப் போற்றுவதில் கவனம் கொள்ள வேண்டும் என்று தொல்காப்பியர் உணர்த்துகின்றார். எடுத்துக்காட்டாக உள்ளூறை என்ற நுணுக்கமான ஒன்றைத் தொல்காப்பியர் கண்டுபிடித்துக் கூறியது அவரின் ஔசித்யக் கோட்பாட்டின் உடன்பாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது. குறிப்புப் பொருள் வரலாறு ஔசித்ய விதிகளைக் காக்கும் அடிப்படை முறைகளையும் பாத்திரங்கள் இலக்கியத்தில் அமையவேண்டிய பாண்மையின் சீர்மையும் விளக்கி நிற்கிறது. "தோழியும் செவிலியும் காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் பொருந்தும் நிலையில் உள்ளூறை உவமத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும்" (தொல்.உவம:304) என்கிறார். இது சமஸ்கிருதத்தில் கேஷமேந்திரர் கூறும் காலம், இடப் பொருத்தம் என்ற கோட்பாட்டோடு ஒப்பிட்டு நோக்கக்கூடாது.

தொல்காப்பியரின் ஔசித்யக் கோட்பாடு:

தொல்காப்பியர் பாத்திரப்படைப்புப் பற்றிக் கூறும் போதும் ஔசித்ய விதிகளைப் பின்பற்றுகிறார். தலைவியின் தாய் இலக்கியத்தில் மற்றவர்களால்

எடுத்துப் பேசப்படும் பாத்திரப்படைப்பாகக் காட்டுகிறார். தலைவியுடனோ, தலைவனுடனோ நேரடியாகப் பேசுவதாக இப்பாத்திரம் அமையக்கூடாது. தாய் வேண்டியவை எல்லாம் செவிலியின் மூலமாகத் தலைவன் அல்லது தலைவியிடம் கூறப்பட வேண்டும். செவிலி தலைவியுடன் பழுகுகிறாள், தலைவியும் தன் ரகசியங்களை எல்லாம் அவளிடம் வெளிப்படையாகவே கூறுகிறாள். இங்கூடப் பாங்கியின் மூலமாகத்தான் தன் மனவெழுச்சிகளைத் தலைவி வெளிப்படுத்துகின்றாள். தலைவியின் காதல் செய்திகளை அவள் தந்தையிடம் நேரடியாகக் கூறக்கூடாது என்றும், பாங்கியிடம் தலைவி கூற, பாங்கி செவிலியிடம் கூற, செவிலி தாயிடம் கூற, தாய் இறுதியாகத் தந்தையிடம் கூற வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றார். இங்கு அறத்தோடு நின்றல் என்ற விதியில் ஔசித்யக் கோட்பாட்டைத் தொல்காப்பியர் மறைமுகமாக எடுத்தியம்புகிறார்.

இது போன்றே தொல்காப்பியரின் பிரிவு பற்றின நூற்பாக்களிலும் ஔசித்யக் கோட்பாட்டைக் காணலாம். ஓதல், பகை, தூது, காவல், பொருள், பரத்தை என்பவை யார் யாருக்கு உரியவை என்பது பற்றியும் அவற்றில் ஓதலுக்குச் செல்பவர்கள் யார்? அவர்கள் ஓதற்பிரிவில் கற்கும் கல்வி யாது? என்பன பற்றியும் பல்வேறு அகப்பொருள் இலக்கண உரையாசிரியர்கள் உரை எழுதியிருக்கிறார்கள். 'ஓதல் பகையே தூது இவை பிறிவே' (தொல்.அகம்.25) என்று கூறும் தொல்காப்பியர் தொடர்ந்து பின் வரும் 9 சூத்திரங்களில் காவல், பொருள் பிரிவைப் பற்றியும் அவற்றின் இயல்பு பற்றியும் அவை செய்வதற்கு யார் யார் தகுதியுடையவர்கள் என்பது பற்றியும் பேசுகிறார். 'அவற்றுள் ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன்' (மேற்படி.26) என்றும் 'உயர்ந்தோர்க்குரிய ஓத்தினான' (மேற்படி.31) என்றும் ஓதற் பிரிவு பற்றிக் கூறும் நூற்பாக்களுக்கு ஓதலாகிய கல்விப் பிரிவு அரசர், அந்தணர், வணிகர் மூவருக்கும் உரியது என்றும் அவர்களுடன் வேளாளரையும் உட்படுத்தியும் பின்னர் நால்வருணத்தில் உயர்ந்தோர் என்றும் பல முறையில் பொருள் கொண்டுள்ளனர்

உரையாசிரியர்கள்.

அக இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் இதுபோன்ற ஓளசித்யக் கோட்பாட்டைக் கொண்டிருக்கின்றன. கரு, பாத்திரபடைப்பு, உரையாடல்கள் முதலியவற்றைக் குறித்துத் தொல்காப்பியர் கூறியிருக்கும் விதிமுறைகள் எல்லாம் ஓளசித்யக் கோட்பாட்டின் வெளிப்பாடே எனலாம். ரசக்கோட்பாட்டை விளக்கும் விதிமுறைகளின் தேவை பற்றி ஆனந்தவர்த்தனார் விளக்குவது போல் இதுவும் இலக்கியத்திற்குத் தேவையானது. ஓளசித்ய விதிகள் இலக்கியத்தில் தவறாகப் பயன்படுத்துவதால் இலக்கியத்தின் போக்கு மட்டுமல்ல சுவையும் குலைந்துவிடும் என்ற எண்ணம் தொல்காப்பியரிடத்தில் உண்டு.

தொல்காப்பியர் கூறிய செய்யுளியியலில் ஒலி அளவு, சீர், அடி, நோக்கு, பா(ஓசை), அளவியல் முதலியானவற்றில் ஓளசித்யத்தைக் காணலாம். காவியத்தில் ஏற்படைய தகுந்த பொருளில் அமைந்த குணமே அழகும், நலனும் தரும் என்பது சூசாமேந்திரர் கருத்தாகும். தொல்காப்பியர் செய்யுளியியலில் வெளிப்படையாகக் ஓளசித்யத்தை வெளிப்படுத்தவில்லை என்றாலும் செய்யுளின் இலக்கணம் மூலம் ஓளசித்யத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். தொல்காப்பியரின் நோக்குப் பற்றி ஆய்வு செய்தவர்களுள் கோ.சுந்தரமூர்த்தி, தமிழண்ணல் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவார்கள். இவர்களுள் கோ.சுந்தரமூர்த்தி சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ள நோக்குப் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளார். தமிழண்ணல் திருக்குறளுடனும் மேலை இலக்கியங்களுடனும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்துள்ளார். தொல்காப்பியர் குறளடி, சித்தடி, அளவடி, நெடி, கழிநெடி, கழிநெடி என்று செய்யுள் அடிகளின் வகைகளைப்பிரித்து அவற்றிக்கென்று முறையான எழுத்து அமைப்புப் பற்றியும் விளக்குகிறார்.

‘நால் எழுத்து ஆதியாகிய ஆறேழுத்து ஏறிய நிலத்தே குறளடி என்ப’ (தொல். செய்யுள்.1293)

நால் எழுத்து முதலாக ஆறு எழுத்து ஈறாக ஏறிய நிலத்தில் வருவது குறளடி என்று கூறுவர்.

தொல்காப்பியர் முன்னோர் கூறிய செய்தியைக் கூறி இவ்விடத்தில் அடிபொருத்தத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறார். இது போன்றே செய்யுளின் ஓசை பற்றிக் கூறுகிறார். குணத்திற்கு ஏற்ற ஓசையை தர வேண்டும் இல்லை என்றால் அதன் ஓசை நயம் கெட்டு இலக்கியத்தைக் கெடுத்துவிடும் என்ற சமஸ்கிருத அறிஞர்களின் கருத்து தொல்காப்பியரின் பாவகையோடு ஒப்பிட்டு நோக்கலாம். அலங்காரத்தில் கூறப்பெறுகின்ற செறிவு, தெளிவு, சமநிலை, இன்பம், ஒழுகிசை, உதாரம், பொருண்மை, காந்தம், வலி, சமாதி முதலான குணங்களுக்கெல்லாம் தொல்காப்பியரின் ஓசையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டனர். எடுத்துக்காட்டாக ‘செறிவு’ என்பதற்கு நேரிசை வெண்பாவையும் தெளிவு என்பதற்கு குறள் வெண்பாவையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இது போன்றே ஒவ்வொரு குணத்திற்கும் ஒவ்வொரு ஓசையைப் பயன்படுத்துக் கொண்டனர்.

இவ்வாறு குணம் என்பது செய்யுள் ஓசையைக் கொண்டுள்ளது. குணம் என்பதும் தோசம் என்பதும் இலக்கியத்தில் பேசப்படும் மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். அந்தவகையில் பொருத்தமாக அமைந்தால் தோசமும் குணமாகும். பொருத்தமின்றி அமைந்தால் குணமும் தோசமாகிவிடும். எனவே குணமாக இருந்தாலும் குற்றமாக இருந்தாலும் பொருத்தமாகக் கூறவேண்டும் என்ற வி.இராகவன் கூற்று இங்கு நோக்கத்தக்கது. இது போன்றே தொல்காப்பியரின் மெய்பாட்டியலும் கிட்டதட்ட ஓளசித்யக் கோட்பாடேயாகும். தொல்காப்பியர் கூறிய எண் வகை மெய்பாடுகள் நாடகத்திற்குரியவை அல்ல செய்யுளுக்கே உரியவை என்று பல்வேறு அறிஞர்கள் கூறிச்சென்றுள்ளனர். நாடகத்திற்காயினும் செய்யுளுக்காயினும் தகுதியான முறையில் கூறவேண்டும் என்பதே ஓளசித்யக் கோட்பாடாகும். பரதர் நாடக மாந்தர் ஒப்பனை, உடை, பேச்சு, பாட்டு முதலியானவை எல்லாம் அதில் இடம் பெறும் மன உணர்வுக்கும் சுவையுணர்ச்சிக்கும் ஏற்ப பொருத்தமாக அமைய வேண்டும் என்று கூறுகிறார். தொல்காப்பியர் மெய்பாட்டியலில் எண் வகை மெய்பாடுகள் கூறி அவை பிறக்கக் கூடிய சூழலைக் கூறுகிறார்.

நகை என்பது இகழ்ச்சியிற் பிறப்பது, அழகை என்பது அவலத்திற் பிறப்பது, இளிவரல் இழிப்பிற் பிறப்பது, மருட்கை வியப்பிற் பிறப்பது, அச்சம் அஞ்சத் தகுவனவற்றார் பிறப்பது, பெருமிதம் வீரத்திற் பிறப்பது, வெகுளி வெறுக்கத்தக்கனவற்றால் பிறப்பது, உவகை சிருங்காரத்தில் பிறப்பது என ஒவ்வொரு மெய்ப்பாட்டின் பிறப்புப் பற்றிக் கூறுகிறார். இங்கு தொல்காப்பியரின் மெய்ப்பாட்டியலின் பொருத்தத்தைக் காணலாம்.

முடிவுரை

மேலே குறிப்பிட்ட முறையில் சிந்தித்துப் பார்த்தால் தொல்காப்பியர் இன்னும் பல ஓளசித்திய விதிகளைக் கூறியுள்ளார் என்பதனை இனம் காணலாம். இலக்கியத்திற்கு ஓளசித்திய விதிகள் தேவை அல்லது ஓளசித்தியமற்ற முறைகள் இல்லாதிருக்க வேண்டும் என்று தொல்காப்பியர் வலியுறுத்துகிறார் என்பதே இங்குக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டுவதாகும். ஆனால் சமஸ்கிருத அறிஞர்கள் போன்று ஓளசித்திய விதிகளைக்

குறிக்க ஓளசித்தியம் என்ற சொல்லையோ ஒரு கோட்பாட்டையோ தொல்காப்பியர் வகுக்கவில்லை. எந்த படைப்புப் படைத்தாலும் பொருத்தமுற படைக்க வேண்டும் என்பதலிருந்து ஓர் இலக்கியம் முழுவதும் செம்மையுடன் படைக்கப்பட்டுள்ள போக்கினை அறியமுடிகிறது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள அறத்தோடு நிறைவு, பாத்திரப்படைப்பு, பிரிவு, அடி, பா வகைகள், மெய்ப்பாடு முதலியவை அனைத்திலும் இத்தகைய போக்கினைக் காணலாம். சமஸ்கிருத மொழியில் பரதர் கூறிய இரசக்கோட்பாடு அடிப்படை விளக்கமே பிற்காலத்தில் விரித்து ஒரு கோட்பாடாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. அது போன்றே ஓளசித்தியம் என்ற கோட்பாடு பரதர் காலம் தொடங்கி மறைமுகமாகவும் வெளிப்படையாகவும் பல்வேறு கோணங்களில் விளக்கப்பட்டு கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டில் முழுவடிவப்படுத்தப்பட்டு ஒரு தனிக் கோட்பாடாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் இது தமிழில் தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து கருத்தளவில் மட்டுமே வளர்ந்து வந்துள்ளது எனலாம்.

References

- ¹Ragahvan, V. (1970). *Introduction of Indian Poetics*, Bombay: Magmillan and Company Limited,
- ²Jaganatharaja M., K. (1989). *Ausatya Visara Sarcha*. Rajapalayam: Visuvasanthi Pathipakam. p.41.
- ³Subramaniya Sastri. Thoniyalogam. Mundram Kathir. P.110
- ⁴Sushil Kumar De. (1961). *Introduction of Vakrotijivita*, Calcutta: Firma K.LMukhopadhyay. pp.99.
- ⁵Kane, P., V. (1971). (4th ed). *History of Sanskrit Poetics*, Banaras: Motilal Banarasidas. P. 125.
- ⁶Ragahvan, V. (1970). *An Introduction to Indian Poetics*. BOMBAY: Magmillan and Company . Limitedpp.102-116
- ⁷Subramanian, S., V. (1998). *Tholkapiyam Thelivurai*. Chennai: Manivasagar Pathipakam.
- ⁸Subrahmanya Sastri, P., S. (1914). *Tonivilakku*, His Holiness Kasivasi Arulnundi Tambiran Swamigal, Trichinopoly.
- ⁹Sundramurthy, K. (1977). *Pandaya Tamil Ilakiya Kolgaikal*. Madurai. Sarvothaya Ilakiya Panmai.
- ¹⁰Rewa Prasada Dwivedi (1990). *Rutusamhara of Kalidas*, Delhi: Sahitya Akademi.